

Марта рядко се озоваваше следобед на станция “Ърлс Корт”. Не ползваше често метрото - не е практично, когато пътуваш с деца. Не всички спирки имаха асансьори, а да мъкне десетмесечната Мейси и две и половина годишния Матю (да не говорим за всички останали принадлежности на двойната детска количка, безбройните чанти, няколко кукли, книжки, дъждобрани и така нататък) нагоре-надолу по стълби и ескалатори не беше представата ѝ за забавление. Почти никъде не ходеше без децата, затова се придвижваше из Лондон предимно със семейния автомобил. Днес обаче колата бе на ремонт.

Провървя ѝ на проклетата кола.

Марта виновно се огледа, сякаш бе изрекла думите на глас. Никой не ѝ обръщаше внимание, така че явно не го бе направила.

Не че се оплакваше, задето Майкъл не ѝ обръща внимание, просто... Добре, де, всъщност се оплакваше.

Днес за децата се грижеше майка ѝ. Тя се чувстваше малко виновна и заради това, но понеже вината бе чувството, което я спохождаше най-често, вече дори не усещаше кога се чувства виновна. Не си даваше сметка и кога е напрегната, стресирана и дори изтощена. Беше тревожно привикнала с неприятната тъпа болка в стомаха, която ѝ

подказваше, че незнайно как е забравила, провалила или развалила нещо въпреки старанието си.

Марта смяташе, че не е честно да моли майка си да гледа децата, за да може да отиде на фризьор, макар тя да твърдеше, че ѝ е приятно да се грижи за тях. Струваше ѝ се егоистично. Вече повече от пет години ходеше в салона на Тони и Гай в Найтсбридж, за да се подстригва при невероятния Стивън. Обикновено водеше и децата, което си беше сериозно предизвикателство. Или едното, или другото, а най-често и двете пищяха и превръщаха събитието по-скоро в мъчение, отколкото в приятно изживяване. Днес също смяташе да ги вземе със себе си и да отиде с такси, за да избегне метрото. Само че в такъв случай щеше да ѝ се наложи да напъха в таксито и двете детски седалки, а шофьорите винаги губеха търпение. И къде щеше да сложи седалките, когато пристигне във фризьорския салон? Само щяха да пречат.

Марта мразеше да се пречка или да създава главоболия, дори незначителни. Обичаше да се слива с тълпата, да се нагажда. В идеалния случай - да бъде напълно незабележима. Освен това винаги бе смятала, че ползването на такси е глезотия, а подобно разточителство не беше в стила ѝ. Всъщност разточителството изобщо не

й бе присъщо, ако не броим флуоресцентните й розови аксесоари за коса.

Така че не знаеше как да постъпи. За щастие майка й реши вместо нея, като се появи с балони и с енергийни хранителни добавки под формата на сладкиши и плодови сокове.

Марта оправи и без друго безукорната яка на ризата си и пак я изпъна. Погледна отражението си в лъскавия автомат за шоколад, който изкусително стоеше на перона. Махна няколко косъма от раменете си. Прическата й бе съвършена. Тя ходеше на фризьор в първия петък на всеки месец, в два и петнайсет следобед. Само изключително наблюдателен човек би забелязал, че косата й е подстригана. Беше съвсем леко оформена и сресана. Марта беше доволна, понеже почти не личеше, че си е правила прическа.

Елайза огледа апартамента на Грег. Мърлява дупка. Не можеше да го опише по друг начин и никакви хипарски боядисани покривки или свещи в празни винени бутилки не можеха да прикрият този факт. Тъкмо обратното, подчертаваха го.

Беше на трийсет. На трийсет, не на дваисет. Понеже тъкмо бе изпила по-голямата част от бутилка червено вино, цифрата трийсет витаеше из главата й и се блъскаше в съспаните й мозъчни клетки. Трийсет. Кръжеше като досадна оса, която не можеше да прогони. *Трийсет*. Беше толкова близо до четирийсет, че за миг дъхът й секна. Бавно сгъна на две кутията от пица, като внимаваше да не изсипе на килима изхвърлените маслини и неизядените корички. Когато поръчва пица „Фиорентина”, една трийсетгодишна жена би трябвало да не забравя да каже: „Без маслини”. Освен това от жена на трийсет години в петък вечер не се очаква да яде пицата направо от кутията. Нали така?

Точно така.

Тя би трябвало да присъства или да организира вечери за шест или за осем гости, които да бъдат едновременно изтънчени, модерни и забавни. Така правеше сестра й Марта. Трябваше да носи „Уейкли”, а не „Уеърхаус”, макар че джинсите й несъмнено бяха удобни. Трябваше да се намира на тропически бряг или в сауната на хижа в заснежено подножие на някой модерен скикурорт, или поне да посещава курс по салса. Боже, имаше стотици места, които бяха по-привлекателни.

Елайза позволи на погледа си да се спре върху Грег. Дори изборът му на наркотици беше смущаващо остарял и не в крак с модата. Вече никой не пушеше освен студентите (понеже те бяха млади и зелени) и носталгично настроените по шейсетте (понеже отчаяно се опитваха да възкресят времето, когато са били млади и зелени). Елайза не познаваше Грег като студент. Бяха се запознали преди четири години, когато той вече бе духнал трийсетте свещички върху тортата, но въпреки това не бе забелязала да се е държал по-зряло от студент.